

Молодій, моя маленька батьківшино!

ЯКОСЬ аж надто несподівано центральна частина Володимирця між вулицями Єврейською та Чкалова поставала перед очима його мешканців і гостей постарілою і неприглядною. Можливо, то раніше дерева приховували старечий вік будинків, як косметика – зморшки на обличчі літньої дами. Нині ж, коли настав час приборати оті багаторічні тополі, клени й каштани, що крім сміття та сухого галуззя нічого не давали (хіба що загрозу для довколишніх будинків і мешканців), і відкрилися світу виразки, що ними вкрилися всі без винятку будівлі, – оголилися і ті вже ветхі, віджилі споруди, що утворили приртаманні багатом – схожим на Володимирець – містечкам так звані “цанхаї” (фото вгорі).

Центр потребує оновлення... До такого висновку обов'язково приходиш, коли споглядаєш ці віджилі помешкання, котрі за своє життя давали прихисток не одному поколінню володимирчан. Жоден ремонт вже не здатний повернути їм (хоча б наполовину) колишнього вигляду. Можливо,

трохи із запізненням, та місцева влада взяла на себе сміливість розпочати цю “пластичну” операцію на обличчі райцентру. Кажу “із запізненням”, бо колись все це робити було набагато простіше – методом народної будови, суботниками. Сьогодні ж такі обсяги робіт довели затратні.

І все ж робити красу необхідно. Інше питання: як її зберегти? Наскільки це складно у нинішніх умовах, наголошувати не доводиться. Ще свіжі спомини у багатьох володимирчан щодо окультурення молодого парку і того погрому, який за всім стався. Тисячі тодішніх карбованців було вкладено в паркові споруди й насадження, але, як кажуть, “не довго музика грала”.

Не так давно ми раділи з відновлення вуличного освітлення, а сьогодні чимало ліхтарів розбито і п'їтьма знову оповиває нічні вулиці, разом з цим приховуючи від людського ока злодійські походеньки липких на руку землячків.

Буде красивим центр Володимирця, якщо, звичайно, не забракне ентузіазму й наполегливості у селищ-

них і районних керівників. Ось таким має стати квартал (фото внизу), де поки що доживають свій вік старі помешкання. А там, дивись, торкнеться рука вмілого містобудівника й ветхих будинків центру вулиці Соборної, або ж знайдеться меценат, який поверне життя графському будинку в старому парку.

Не так вже й багато у нашому древньому Володимирці пам'яток історії: фактично – лише названий вже маєток. І якщо ми не зуміємо його зберегти, то нашим нащадкам і цієї дециди не залишиться.

Є, звичайно, чимало проблем, пов'язаних з наміченою реконструкцією. Але хіба в нас нема складнощів і з іншими питаннями? Все ж, знаходять вони своє вирішення, тож будемо надіятися, що ескіз центрального кварталу з клумбами, пішохідними доріжками, зеленими насадженнями і фонтанами (бодай одним), лавочками і літньою естрадою – не просто витвір думки фантаста, а цілком реальна картина оновлення Володимирця.

Анатолій ХУТКИЙ.